

Wicked and the Wallflower

Sarah MacLean

Copyright © 2018 Sarah Trabucchi

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Capcană pentru duce

Sarah MacLean

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACLEAN, SARAH

Capcană pentru duce / Sarah MacLean

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3414-6

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SARAH MACLEAN

Capcană pentru duce

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

Capitolul 1

Prezentul

Mai 1837

Devil stătea afară, lângă conacul Marwick, la umbra întunecată a unui ulm bâtrân, urmăriindu-și fratele vitreg care se afla în casă.

Pălpâitul lumânărilor și sticla marmorată distorsionau petrecerile de dincolo, din sala de bal, transformând multimea de oameni dinăuntru – aristocrați și mică nobilime cu bani – într-o masă în mișcare greu de deslușit, amintindu-i lui Devil de fluxul Tamisei, care creștea și scădea, curgând plin de culoare și duhoare.

Trupuri fără chip – bărbați întunecați îmbrăcați elegant și femei luminoase în mătăsuri și satin – se mișcau împreună, abia putând să treacă de gâturile întinse și de evantaiele care fluturau, ducând bârfele și speculațiile prin aerul stătut al sălii de bal.

Și în mijloc, bărbatul pe care cu toții voiau să-l vadă cu disperare – solitarul duce de Marwick, strălucitor și proaspăt, deși deținea titlul de când murise tatăl său. De când murise tatăl lor.

Nu. Nu tată. Cel care îi procrease.

Și noul duce, Tânăr și chipeș, revenise precum fiul rătăcitor al Londrei – cu un cap mai înalt decât restul adunării, pieptănăt frumos și cu chipul de piatră, cu ochii chihlimbarii cu care ducii de Marwick se făleau de generații. Sănătos, necăsătorit și tot ceea ce aristocrația dorea ca el să fie.

Și nimic din ceea ce îl credea aristocrația că este.

Devil își putea imagina șușotelile ignorante care circulau cu repeziciune prin sala de bal.

De ce-ar trebui un bărbat atât de important să fie pustnic?

Cui îi pasă, atâtă timp cât este duce?

Crezi că zvonurile sunt adevărate?

Cui îi pasă, atâtă timp cât este duce?

De ce nu a venit niciodată în oraș?
 Cui îi pasă, atâtă timp cât este duce?
 Dacă e tot atât de nebun cum se spune?
 Cui îi pasă, atâtă timp cât este duce?
 Am auzit că vrea să aibă un moștenitor.

Ultima bârfă fusese cea care îl scosese pe Devil din întuneric.

Cu douăzeci de ani în urmă se încheiașe o înțelegere când ei erau doar frați în brațele mamelor. Și deși multe se întâmplaseră de când acea înțelegere fusese făcută, un lucru rămânea sfânt: nimeni nu renega un pact cu Devil.

Nu fără pedeapsă.

Și astfel, Devil aștepta cu o răbdare infinită în grădinile reședinței din Londra a ducilor de Marwick să ajungă al treilea părță la înțelegere. Trecuseră zeci de ani de când el și fratele lui, Whit – cunoscuți împreună prin colțurile abjecte ale Londrei ca Bastarzi Bătăuși – îl văzuseră pe duce. Decenii de când evadaseră din reședința de țară a ducatului în miezul noptii, lăsând în urmă secrete și păcate, pentru a-și cucerii propriul regat de secrete și păcate diferite.

Dar, cu două săptămâni în urmă, sosiseră invitații la cele mai extravagante case din Londra – casele cu cele mai venerabile nume – chiar când servitorii soseau în Marwick House înarmați până în dinți cu mături, ceară, șine de fier și pentru aerisire. Cu o săptămână în urmă fuseseră livrate lăzi – lumânări, haine, cartofi, vin de Porto și șase canapele pentru uriașa sală de bal Marwick, fiecare din ele ticsite acum de fustele celor mai râvnite doamne din Londra.

În urmă cu trei zile, ziarul *News of London* ajunsese la cartierul general din Covent Garden al Bastrazilor și acolo, pe pagina a patra, un titlu scris cu cerneală spunea: „Misteriosul Marwick vrea să se însoare?”

Devil împăturise cu grija ziarul și-l lăsase pe masa lui Whit. A doua zi de dimineață când revenise la locul lui de muncă, un cutit țintuia ziarul de tăblia din stejar a mesei.

Și astfel se hotărâse.

Fratele lor, ducele, revenise, apăruse fără vreun avertisment în acest loc creat pentru oameni mai buni și plin de cei mai răi dintre ei, pe un pământ pe care el îl moștenise în momentul în care reclamase titlul ca fiind al lui, într-un oraș care le aparținea și, făcând asta, își dezvăluise lăcomia.

Dar lăcomia nu era permisă în acest loc, pe această proprietate.

Așa că Devil aștepta și privea.

Capcană pentru duce

După minute lungi, aerul se mișcă, iar Whit își făcu apariția lângă cotul lui, tăcut și mortal ca un sprijin militar, ceea ce era adecvat, pentru că acesta nu era deloc departe de un război.

– La țanc, zise Devil încet.

Un mormăit.

– Ducele caută o mireasă?

O încuvîntare din cap în întuneric.

– Și moștenitor?

Liniște. Nu ignorare – furie.

Devil îl urmări cu privirea pe fratele lor vitreg mișcându-se prin mulțimea dinăuntru, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al salii de bal, unde un corridor întunecat ducea în adâncurile casei. Fu rândul lui să încuvînțeze din cap.

– Terminăm asta înainte să înceapă.

Își strânse bastonul de abanos, coama argintie a leului, tocită de atâtă folosit, potrivindu-se perfect în mâna lui.

– Intrăm și ieșim, facem suficiente stricăciuni încât să nu ne poată urmări.

Whit încuvînță din cap, dar nu se referi la ceea ce amândoi gândea – că bărbatul căruia Londra îi spunea Robert, duce de Marwick, băiatul pe care ei cândva îl cunoscuseră ca fiind Ewan, era mai mult un animal decât un aristocrat și era singurul bărbat care fusese cât pe ce să fie mai bun decât ei. Dar asta era înainte ca Devil și Whit să devină Bastarzi Bătăuși, Regii din Covent Garden, și să învețe să mânuiască arme cu precizia care egală amenințările lor.

În seara asta aveau să-i arate că Londra era teritoriul lor și aveau să-l trimítă înapoi în provincie. Era doar o chestiune de a intra și de a face asta – a-i reaminti promisiunea făcută cu ani în urmă.

Ducele de Marwick nu avea să aibă parte de nici un moștenitor.

– Frumoasă urmărire.

Cuvintele lui Whit erau mai mult un mormăit, vocea lui răgușită de nefolosirea ei.

– Frumoasă urmărire, repetă Devil și cei doi se mișcare eficient în tacere spre umbrele întunecate ale balconului lung, știind că vor trebui să acționeze rapid pentru a evita să fie văzuți.

Cu o grație fluidă, Devil se cățără pe balcon, sări peste balustradă, aterizând silențios în întunericul de dincolo. Whit îl urmă. Se îndreptă spre ușă, știind că sera avea să fie încuiată și neaccesibilă oaspeților, făcând-o să fie astfel punctul perfect pentru a intra

în casă. Bastarzii purtau haine de gală – pregătiți să se amestece în multime până când îl găseau pe duce și se ocupau de lovitura lor.

Marwick nu avea să fie nici primul, nici ultimul aristocrat care să fie pedepsit de către Bastarzii Bătăuși, dar Devil și Whit nu-și doriseră niciodată atât de mult să aplice cuiva o pedeapsă.

Mâna lui Devil abia atinse mânerul ușii când acesta se roti sub atingerea lui. Îi dădu drumul instantaneu, retrăgându-se, pierzându-se în întuneric chiar când Whit sărea peste balcon și ateriza pe peluza de dedesubb fără un zgomot.

Și atunci apăru fata.

Înhisese ușa în urma ei în grabă, lipindu-și spatele de ea, de parcă prin simpla forță a voinei i-ar fi putut împiedica pe ceilalți să o urmărească.

În mod ciudat, Devil se gândi că ea chiar ar putea să reușească asta.

Era încordată, cu capul sprijinit de ușă, cu gâtul lung, palid în luma lunii, cu pieptul ridicându-se și coborând, ducându-și o mână înmănușată pe pielea umbrătă de pe decolteu, încercând să-și linștească respirația agitată. Anii de observație îl făcură să vadă mișările ei naturale și neexersate – nu știa că este privită. Nu știa că nu este singură în cameră.

Materialul rochiei sclipea în lumina lunii, dar era prea întuneric ca să-și dea seama ce culoare avea. Poate albastră. Verde? Lumina o făcea să pară argintie în unele locuri și neagră în altele.

Lumina lunii. Părea că era învăluită în lumina lunii.

Strania observație veni când ea se îndreptă spre balustrada din piatră și, preț de o jumătate de secundă nebună, lui Devil îi trecu prin minte să iasă în lumină ca să-o vadă mai bine.

Asta până când auzi ciripitul bland și încet al unei privighetori – semnalul prin care Whit îl avertiza. Amintindu-i de planul lor, cu care fata nu avea nici o legătură. Doar că îi împiedica să-l pună în aplicare.

Ea nu știa că pasărea nu era deloc o pasăre și își întoarse fața către cer, odihnindu-și mâinile pe balustrada din piatră, în vreme ce expira lung eliberându-se de tensiune. Umerii i se relaxară.

Fuseșe gonită până aici.

Un sentiment neplăcut îl încercă la gândul că ea fugise într-o cameră întunecată și pe un balcon și mai întunecat, unde o aștepta un bărbat care ar putea fi mai rău decât oricine dinăuntru. Și apoi, ca o împușcătură în noapte, ea râse. Devil înlemni, mușchii din umeri

i se încordară, strânsoarea pe mânerul argintiu al bastonului lui devine mai puternică.

Avu nevoie de toată voinea ca să nu se apropie de ea. Să își aducă aminte că aștepta acest moment de mulți ani – de atât de mult timp, încât abia își mai aducea aminte de vremea când nu era pregătit să se lupte cu fratele lui.

Nu avea să permită ca o femeie să-l abată din drum. Nici măcar nu o vedea bine și, cu toate astea, nu își putea dezlipi privirea de la ea.

– Cineva ar trebui să le spună cât de îngrozitori sunt, zise ea către cer. Cineva ar trebui să se ducă direct la Amanda Fairfax și să-i spună că nimeni nu crede că alunița ei de frumusețe este adevarată. Și cineva ar trebui să-i spună lordului Hagan că duhnește a parfum și că ar face mai bine să facă o baie. Și tare mi-ar plăcea să-i reamintesc lui Jared de ziua când a aterizat cu fața în jos în heleșteul casei de la țară al mamei mele la petrecerea de atunci și cum a trebuit să se bizuie pe *bunătatea* mea pentru a-i aduce haine uscate fără a fi văzut.

Se opri, destul cât Devil să credă că terminase cu vorbului la stele.

Dar ea continuă:

- Și Natasha trebuie să fie aşa de dezagreabilă?
- Mai bine de atât nu pot!

Rămase socat auzind cuvintele – nu era momentul să stea la tablă cu o vorbăreată solitară pe balcon.

Pe Whit îl socă și mai mult, dacă ar fi fost să se ia după strigătul aspru al privighetorii care urmă imediat.

Dar socată fu fata.

Cu un mic tipăt de surprindere, se întoarse spre el, luându-și mâna de pe pielea de deasupra corsajului. Ce culoare avea corsajul ăla? Lumina lunii continua să îi joace fește, făcând să îi fie imposibil să vadă.

Ea își înclină capul și își mișcă ochii.

- Cine-i acolo?
- Și eu tot asta mă întrebam, iubire, ținând cont că nu te mai oprei din vorbit.

Privirea mijită deveni o încruntare.

– Vorbeam cu mine.

– Și nici una dintre voi nu poate găsi o insultă mai bună decât *dezagreabilită* pentru Natasha asta?

Făcu un pas către el, apoi păru că se gândește de două ori înainte de a se adresa unui străin în întuneric. Se opri.

- Tu cum ai descrie-o pe Natasha Corkwood?

- Nu o cunosc, deci nu aş face asta. Dar ținând cont de faptul că te-ai luat bucuroasă de igiena lui Hagan și reînviai momentele jenante din trecutul lui Faulk, cu siguranță Lady Natasha merită același nivel de creativitate, nu?

Ea se holbă spre umbre preț de un minut lung, cu privirea fixată pe un punct undeva dincolo de umărul lui stâng.

- Cine eşti?

- Nimeni important.

- Având în vedere că te află pe un balcon întunecat al unei încăperi goale din casa ducelui de Marwick, mi se pare că ai putea fi un om chiar important.

- După logica asta, tu eşti o femeie importantă.

Râsul ei se auzi tare și neașteptat, surprinzându-i pe amândoi. Ea clătină din cap.

- Puțină lume ar fi de acord cu tine.

- Rareori mă interesează părerile altora.

- Înseamnă nu eşti un membru al cercurilor aristocrate, răspunse ea sec, pentru că părerile altora sunt precum aurul aici. Foarte apreciate.

„Cine era ea?”

- Ce cauți în seră?

Ea clipi.

- De unde știi că e o seră?

- Este treaba mea să știi lucruri.

- Despre case care nu sunt ale tale?

„Cândva casa asta a fost aproape a mea.” Se abținu să spună cu vintele.

- Nimeni nu folosește camera asta. Tu de ce o foloseai?

Ea ridică din umeri. Apoi renunță.

Fu rândul lui să se încrunte.

- Te întâlnеști cu un bărbat?

- Poftim? zise ea făcând ochii mari.

- Balcoanele întunecate sunt excelente pentru întâlniri amoroase.

- Nu am de unde să știi asta.

- Despre balcoane? Sau despre întâlniri amoroase?

Nu că lui i-ar fi păsat.

- Sincer, despre amândouă.

Capcană pentru duce

N-ar fi trebuit să se simtă satisfăcut auzind acest răspuns.

Ea continuă:

- M-ai crede că îmi plac serele?

- Nu, zise el. Și apoi, accesul în seră e interzis.

Ea își înclină capul.

- Da?

- Majoritatea oamenilor înțeleg că sunt interzise camerele întunecate.

Ea își flutură o mână.

- Nu sunt foarte inteligentă. El nu credea nici asta. Aș putea pune aceeași întrebare, să știi.

- Care?

Nu îi plăcea felul cum întorcea conversația în direcția în care voia ea.

- Ești aici pentru o întâlnire amoroasă?

Pentru un moment nebun, îi trecu prin față ochilor imaginea întâlnirii amoroase pe care ei doi ar putea-o avea aici, pe acest balcon întunecat, în miezul verii. Ceea ce ea i-ar permite să-i facă în vreme ce jumătate din Londra dansa și bârfeau aproape de ei.

Ceea ce el i-ar permite ei să-i facă lui.

Își imagină cum o ridică pe balustrada din piatră, descoperind cum se simte pielea ei la atingere, miroslul ei. Descoperind sunetele de placere pe care ea le scoate. Ar suspina? Ar tipă?

Înlemnii. Femeia asta, cu chipul ei comun și corpul ei neremarcabil, care vorbea singură, nu era genul de femeie pe care Devil și-o închipuia urcându-se pe pereți. Ce se întâmpla cu el?

- Voi lua tăcerea ta ca un da, atunci. Și vă las să vă vedeti de întâlnirea amoroasă, domnule.

Începu să se îndepărteze de el.

Ar trebui să o lase să plece.

Doar că strigă:

- Nu am nici o întâlnire amoroasă.

Privighetoarea se auzi din nou. Mai iute și mai repede decât înainte. Whit era contrariat.

- Atunci de ce te află aici? întrebă femeia.

- Poate din același motiv ca tine, iubire.

Ea zâmbi afectat.

- Îmi vine greu să cred că eşti o fată bătrâna, izgonită în întuneric după ce aşa-zisii prieteni au râs de tine.

Deci. Avusese dreptate. Fusese izgonită.

– Trebuie să fiu de acord, nimic din ce ai spus nu mi se potrivește.

Ea se sprăjini de balustradă.

– Vino la lumină.

– Mă tem că nu pot face asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu ar trebui să fiu aici.

Ea ridică ușor din umeri.

– Nici eu.

– Tu nu ar trebui să fii pe *balcon*. Eu nu ar trebui să fiu deloc pe proprietate.

Buzele ei se deschiseră ușor.

– Cine ești?

El îi ignoră întrebarea.

– De ce ești fată bătrână?

Nu că ar fi contat.

– Sunt nemăritată.

El rezistă impulsului de a zâmbi.

– Mi-o merit.

– Tatăl meu îți-ar spune să ai întrebări mai precise.

– Cine este tatăl tău?

– Cine este al tău?

Nu era cea mai încăpățanată femeie pe care o întâlnise.

– Nu am tată.

– Toată lumea are un tată, zise ea.

– Nu unul pe care să dorești să îl recunoști, zise el cu un calm pe care nu-l simți. Deci, revenim la început. De ce ești fată bătrână?

– Nimeni nu vrea să se însoare cu mine.

– De ce nu?

Răspunsul onest veni instantaneu:

– Eu nu...

Se opri, deschizându-și larg brațele și el și-ar fi dat toată avereia pentru a auzi restul, mai ales când ea începu să numere motivele pe degetele ei lungi și înmănușate.

– Expirată.

Nu părea bătrână.

– Comună.

Comună îi trecuse și lui prin cap, dar nu era modestă. Nu chiar. De fapt, era chiar opusul.

Capcană pentru duce

– Neinteresantă.

Asta era complet neadevărat.

– Am fost dată la o parte de un duce.

Tot nu era întregul adevăr.

– Și asta este problema?

– Chiar, zise ea. Deși pare nedrept, pentru că respectivul duce nu a vrut niciodată să se însoare cu mine.

– De ce nu?

– Pentru că era îndrăgostit nebunește de soția lui.

– Ce ghinion!

Ea se întoarsee cu ochii spre cer.

– Nu pentru ea.

Niciodată în viața lui, Devil nu-și dorise aşa de mult să se apropie de cineva. Dar rămase în umbre, lipit de perete și privind-o.

– Dacă nu te măriți din aceste motive, de ce îți pierzi timpul aici?

Ea râse ușor, un sunet incet și încântător.

– Nu știi, domnule? O femeie nemăritată își petrece timpul alături de bărbați neînsurăți.

– Ah, deci nu ai renunțat la a avea un soț.

– Speranța este eternă, zise ea.

Ei aproape că râse la acele cuvinte seci. Aproape.

– Și?

– Este greu pentru că în acest moment mama mea are cerințe stricte față de orice peștiitor.

– Cum ar fi?

– Să îi bată inima.

Râse aspru, fapt care îl uimi și pe el însuși.

– Cu niște standarde aşa de înalte, nu este surprinzător că îți este aşa de greu.

Ea zâmbi, dinții albi îi străluciră în lumina lunii.

– Este o minune că ducele de Marwick nu s-a dat peste cap să mă cunoască, știi.

Amintirea scopului pe care îl avea în acea seară fu dură și imediată.

– Deci, pe Marwick îl urmărești.

„Peste cadavrul meu.“

Ea își flutură mâna.

– Mama, la fel ca restul mamelor din Londra.

– Se spune că este nebun, sublinie Devil.

Marwick locuise în afara societății pentru că în urmă cu multă vreme făcuse un pact în acest sens. Dar Devil nu pomeni nimic despre asta. În schimb, spuse:

– De-abia dacă l-au privit.

Zâmbetul ei se transformă într-o grimasă.

– I-au văzut titlul, domnule. Și acesta este frumos ca păcatul. Un duce sihastru va face din soția lui o ducesă, în definitiv.

– Asta este ridicol.

– Asta este piața căsătoriilor. Făcu o pauză. Dar nu contează. Nu sunt potrivită pentru el.

– De ce nu? întrebă el, deși nu îi păsa.

– Pentru că nu sunt pentru duci.

„De ce nu?”

Nu rosti întrebarea, dar, cu toate astea, ea răspunse natural, de parcă vorbea către un salon plin de doamne la ceai.

– A fost o vreme când credeam că puteam să fiu, zise ea mai mult spre ea, decât către el. Și apoi... Ridică din umeri. Nu știu ce s-a întâmplat. Bănuiesc că toate celelalte lucruri. Comună, neinteresantă, matură, nedansată la baluri, fată bătrână. Râse la lista de cuvinte. Bănuiesc că nu ar fi trebuit să tărgăneze, crezând că am să-mi găsesc un soț, pentru că uite că nu s-a întâmplat.

– Și acum?

– Și acum, zise ea cu resemnarea în voce, mama mea caută un puls puternic.

– Tu ce cauți?

Privighetoarea lui Whit răsună în noapte și ea răspunse în urma sunetului:

– Nimeni nu m-a întrebat asta.

– Deci, insistă el, știind că nu ar trebui.

Știind că ar trebui s-o lase pe fata asta în balcon și să-și vadă de viitorul ei.

– Eu... Privi spre casă, spre sera întunecată și spre holul de dincolo și spre sala strălucitoare de bal. Aș vrea să fac iarăși parte din tot.

– Iarăși?

– A fost o vreme când eu... începu ea, apoi se opri. Clătină din cap. Nu contează. Ai treburi mai importante de făcut.

– Așa este, dar pentru că nu le pot face cât ești aici, milady, sunt mai mult decât dispus să te ajut în acest sens.

Ea zâmbi.

– Ești amuzant.

– Nimeni din întreaga mea viață nu ar fi de acord cu tine.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Rareori mă interesează părerile celorlalți.

Lui nu-i scăpă că ea repetase cuvintele lui de mai devreme.

– Nu cred asta nici măcar o secundă.

Felicity își flutura mâna.

– Era o vreme când făceam parte din asta. Chiar în mijlocul a tot ce se întâmpla. Eram foarte populară. Toată lumea dorea să mă cunoască.

– Și ce s-a întâmplat?

Își deschise iarăși brațele, o mișcare care începea să devină familiară.

– Nu știu.

El ridică din sprânceană.

– Nu știi ce te-a transformat într-o persoană retrasă?

– Nu, zise ea încet, iar în voce i se simțea nedumerirea și tristețea. Nici măcar nu mă aflam în apropierea zidurilor. Și apoi, într-o zi – ridică din umeri – m-am trezit lângă zid. Iederă. Așa că atunci când mă întreb ce caut...

Se simțea singură. Devil știa ce înseamnă singurătatea.

– Vrei înapoi.

Ea scoase un hohot scurt și fără speranță.

– Nimeni nu este primit înapoi. Doar dacă nu găsești o partidă strănică.

El încuvia întă din cap.

– Ducele.

– O mamă poate să viseze.

– Și tu?

– Eu vreau înapoi. Încă un avertisment din partea lui Whit răsună și femeia privi peste umăr. Ce privighetoare inconsistentă!

– Este iritat.

Ea își înclină capul curioasă, dar văzând că el nu oferă nici o clarificare, adăugă:

– Îmi spui cine ești?

– Nu.